

## 0503 – 3. mai

### Hvor mye mer skal vi da, når vi nå er blitt rettferdiggjort i hans blod, ved ham bli frelst fra vreden! Rom 5: 9.

Her har vi nå disse veldige ordene som liksom med kraften av en brekkstang kunne velte bort de største steiner fra Guds barns hjerter.

Apostelen sier: Når Guds kjærlighet til oss mens vi ennå var syndere, uten forsoning, uten rettferdiggjørelse, var så sterk at han frivillig gav sin enbårne Sønn i døden for oss. Hvor mye mer skal vi da, når vi nå er blitt rettferdiggjort i hans blod, ved ham bli frelst fra vreden.

Dette er jo en overmåte sterk, mektig og trøsterik slutning. Og det er akkurat denne trøsten alle Guds barn behøver. For det er tross alt dette som aller mest bekymrer alle våkne sjeler som kjenner sin synd. De frykter for at Gud kanskje på nytt kan bli vred på dem, og kanskje dermed la all mulig ulykke komme over dem, og så til slutt fordømme dem.

Da blir det jo virkelig stor trøst i at apostelen nettopp møter slike bekymringer, og med stor frimodighet liksom sier: Vi har en Gud som bare av kjærlighet til menneskene har gjort så mye mens vi ennå var syndere, uten forsoner og uten noen rettferdighet, at han gav sin enbårne, elskede Sønn i en blodig død for oss. Er det da mulig at han nå, når vi er blitt rettferdige i hans Sønns blod, skulle kunne trekke tilbake denne nåden, og begynne å behandle og dømme oss etter vår fortjeneste og etter loven?

Hva skulle det da være for, at han sendte sin Sønn i døden for oss? Kristus sier: «Gud sendte ikke sin Sønn til verden for å dømme verden, men for at verden skulle bli frelst ved ham». Det var jo Guds mening og vilje med å sende Sønnen at vi skulle bli frelst ved ham. Og dermed ikke lenger dømmes etter loven, når vi tror på ham.

Det er fullstendig umulig at Gud nå skulle handle på en måte som strir mot hans egen kjærlighet, og mot hans evige råd om frelse i Kristus. Det er bare i våre egne hjerter slike tanker om Guds vrede oppstår, eller skytes inn av den gamle løgnens far. I Guds hjerte vil det alltid være en evig nåde over dem som tror på hans Sønn.

Og det er ikke nok med at Gud elsket oss så høyt at han gav sitt liv for oss da vi ingen forsoning hadde, og derfor nå slett ikke kan være uten kjærlighet til oss når vi er forsonet. For apostelen lar oss jo her høre at vi som tror, nå også står for Guds åsyn i et helt annet lys; Nemlig som rettferdiggjort!

Når Gud elsket oss så høyt mens vi ennå var syndere, at han gav sin Sønn for oss, sier apostelen, «hvor mye mer skal vi da, når vi nå er blitt rettferdiggjort ved hans blod, ved ham bli frelst fra vreden!»

Legg nå merke til hva det er apostelen sier: Nå er vi blitt rettferdiggjort! Skulle ikke da Gud elske oss nå, han som elsket oss så høyt mens vi ennå var «syndere», som vi nå har sett? Nå er vi blitt rettferdiggjort, d. v. s. ikke syndere, men overfor loven fullkomne og ustraffelige. Og hvordan ble vi det? Apostelen sier: «vi er blitt rettferdiggjort i Kristi blod».

Først og fremst har dette ikke skjedd gjennom noen fromhet eller gjerning hos oss. For det andre heller ikke bare gjennom en mildere Gud, som dermed har slått av på noe av sin rettferdighets krav.

Nei, sier apostelen, det har skjedd i Kristi blod. Her kreves det at «blod ble utgytt». Og ikke noe mindre enn Guds Sønnns blod. I v. 1 ser vi apostelen bruker uttrykket «rettferdiggjort av tro». Og nå sier han altså her: «rettferdiggjort i Kristi blod».

Da merker vi oss ut fra hans eget ordvalg at det ikke er gjennom selve troen vi blir rettferdiggjort. Men bare gjennom det som troen rettes mot, bygger på og lever av: Forsoningen i Kristi blod.\* Noe mindre kunne ikke utrette dette.

[\* «Troen kan sammenliknes med en utrakt tom hånd som tar imot den gaven Kristus har tilveiebrakt for den som ikke tror» (Sitat. Oversetters tilføyelse).]

Måtte ingen la den tanken slippe til om Guds fullkomne hellighet; at han skulle kalle noe menneske rettferdig som ikke virkelig er det. Skulle altså slå av på en eneste bokstav eller tøddel i sin hellige lov, og så kunne rettferdiggjøre noen uten at alt det loven krever var fullkomment oppfylt av dette mennesket. Nei, hans hellige lov og dommer er like hellige og urokkelige som hans kjærlighet.

Disse ordene; i hans blod, gir oss en alvorlig påminnelse om hvor uendelig ond synden virkelig er. Om Guds strenge og ufravelig rettferdige lov og dom. Og om hans fasthet i utførelsen av sin først uttalte dom: «Den dag du eter av det, skal du sannelig dø».

Hvis Kristus ikke hadde utgytt sitt blod, og med det gått inn i det aller helligste, så hadde han ikke «funnet en evig forløsning» for synderne. «Livet er i blodet», og Kristi blod gjelder da på samme måte som hans død, hvor han fullbyrde hele sitt soningsverk. Derfor forkynnes «Kristi blod», «Lammets blod», gjennom hele Skriften som vår forsoning.

Så er da dette «dommen»: Når dermed alt, slik loven krever, er fullkomment oppfylt av den store Stedfortreder og Yppersteprest, så la oss fryde og glede oss, og gi ham æren.

Og da først og fremst ved å tro og bekjenne at vi virkelig, og overensstemmende med loven, er rettferdige, –. Men husk igjen: ikke med noen innbilt eller oppdiktet rettferdighet. Men med en rettferdighet som fullkomment svarer til lovens krav, som også ordet «rettferdig» betyr. «Jesu Kristi, Guds Sønnns blod renses oss fra all synd».